

LA PEDRA MÀGICA

Hi havia una vegada dues nenes que es deien Carla i Martina i dos nens que es deien Andreu i Mario. La Martina anava en cadira de rodes. Un dia tots quatre van decidir anar-se'n a la nit sense que els seus pares s'adonessin, van agafar les seves motxilles i van marxar. El Mario, que era un nen molt amable, va ajudar la Martina, van quedar a una hora al parc i va presentar-se el grup d'amics sencer. La idea era anar a unes runes que hi havia a prop del seu poble, van trigar una bona estona per trobar-les i quan van arribar... la Martina havia desaparegut!

–Hem de trobar-la! – Va dir la Carla.

El Mario, molt nerviós, va preguntar: – On pot estar?

L'Andreu va explicar que l'última vegada l'havia vist al mig del bosc.

–Anem a buscar-la! – Van cridar tots a l'hora.

Eren un grup d'amics molt especial. La Carla era una nena molt feliç i sempre estava contenta, era molt amable amb tothom i li agradava molt llegir.

El Mario era molt valent i gairebé mai tenia por, corria tan de pressa com un cavall però s'enfadava molt fàcilment. A l'Andreu li agradava molt fer experiments però quan algú li feia preguntes ell sentia molta vergonya. Per últim, la Martina era una nena simpàtica, divertida, molt intel·ligent i li agradava dibuixar.

Van anar a buscar a la Martina al bosc. El bosc era molt gran, amb molts arbres i arbustos. Hi vivien molts ocells, mussols i insectes i també hi havia un llac. Hi havia una llegenda que deia: "si entres al bosc, per sortir els monstres hauràs de dormir".

Van tornar al bosc i van buscar a la Martina però no la van trobar. L'Andreu va

dir: –si ens separem, anirem més de pressa–. Es van separar i la van trobar dins d'una gàbia, els monstres van aparèixer, el Mario va començar a donar voltes i els monstres es van desmaiar, la Carla va agafar les claus i va obrir la gàbia i els quatre van sortir del bosc.

Quan ja s'havien allunyat prou del bosc, la Martina els va explicar que s'havia despistat amb una cosa que li feia molta curiositat.

–Què era aquella cosa tant interessant? – Van preguntar tots a la vegada.

–La pedra més brillant que he vist mai! – Va dir la Martina.

–Una pedra brillant?

–Sí, semblava que fos la lluna en miniatura però amb llum pròpia. I la tinc aquí, mireu!

La Martina els va mostrar la pedra... – i si té poders màgics? – Va dir la Carla agafant la pedra i fregant-la amb les mans. De cop i volta, va aparèixer una fada màgica i els va explicar que podien demanar un desig. – Heu de triar una persona de vosaltres quatre perquè pugui demanar allò que més desitja, el que vulgui!

El grup es va reunir i tots tres, menys la Martina, van decidir que fos ella la que havia de demanar el desig. –Serà la Martina! –Van cridar.

Doncs bé, Martina, què em demanes? Va preguntar la fada.

–Vull que no ens separem mai i que siguem amics per sempre! – Què? – Va exclamar l'Andreu– no vols demanar poder caminar com nosaltres? –Va preguntar el Mario.

–No! –Va dir la Martina– Jo sóc així, sóc feliç i no necessito res més. A més, amb la cadira de rodes puc fer moltes coses, tinc capacitats diferents a les de la majoria de gent, prefereixo que puguem estar junts per sempre.

Van tornar a casa i van explicar als pares tot el que els hi havia passat. Les seves famílies estaven molt preocupades però els van perdonar. Passava el temps i el desig de la Martina es feia realitat dia a dia: eren amics i ho serien per sempre.